

Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΑΣ!...

ΙΑ περίεργος καὶ ἐνδιαφέρουσα προσωπικότης τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων, ἐσηνωμένη μέσα εἰς ἓν κολλάρον ὑπόπτου λευκότητος, ἄνωθι μιᾶς πολυπλάγκτου ρεδιγκότας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θεᾶται κάτωθι κάποιο πανταλόνι κολάν, περιπετειῶδες καὶ πολυστένακτον.

Εἶνε ὁ γνωστὸς ὑπαίθριος ἱεροκῆρυξ. Ἕνας ἀνθρωπάκος τόσος δά, κοντούτσικος, ἐπταμηνήτικος, ξερακιανός, ὀστεώδης, ἡλικίας ἀπροσδιόριστου, κυμαίνεμενος — αὐτὸς καὶ ἡ ρεδιγκότα του — μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθορασίας, μεταξὺ τῶν 30 καὶ 50 ἐτῶν δηλαδή· εἶδος πρῶτην καλογήρου· κάτι τι μεταξὺ λιμοκοντόρου καὶ κανδηλανάπτου.

Κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιον — ὄχι ἀπ' ἄμβωνος ἀπὸ καρέκλας οὕτως εἰπεῖν. Ἐνίοτε καὶ ἀπὸ σκαμνίου τετραπόδος. Ἐμφανίζεται κατὰ προτίμησιν εἰς τὰ κοσμοβριθῆ τρίστρατα τῆς λεωφόρου Ἀθηνᾶς, ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πρῶτον τυχὸν καπηλεῖον ἐν κάθισμα, ἀνεβαίνει ἐπάνω, σταυρώνει τὰ χέρια, ὑψώνει τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ὑπομονητικὸν καὶ ἀνεξίκακον τῆς Ἀττικῆς οὐρανόν, ἐπικαλεῖται τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος — ἐνίοτε, κατὰ λάθος, καὶ τῆς ἀστυνομίας, ὅταν τὸ εὐσεβές του ἀχροατήριον ἀφηνιάζη — καὶ ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἐξαφισθέντας πρὸς στιγμὴν διαβάτας, τοὺς «ἐν Χριστῷ ἀγαπητοὺς τοῦ ἀδελφοῦς» — συνήθως τρεῖς λούττρος, ἓνα εὐζωνον, μίαν παραμάνναν, ἓνα βρακᾶν νησιώτην, ἓνα φεσοφόρον Ἀνατολίτην, ἓνα κουλουρτζῆν καὶ τρία-τέσσαρα κορυθαντιῶντα χαμίνια — καὶ ἀρχίζει ... ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν!

Μέσα εἰς τὴν δαιμονιώδη ὄγλοβόην κύματα κόσμου ἀδιαφόρου διέρχονται. Γύρω του, πέραν τῆς ῥητορικῆς του ἀκτίνος, μαίνεται ὁ θόρυβος τῆς ἀθηναϊκῆς ζωῆς, ἐκχειλιζούσης εἰς τὴν εὐρεῖαν λεωφόρον. Μικρέμποροι, γυρολόγοι, φιλικατσῆδες, κάπη-

λοι, ζητιάνοι, φασουλῆδες, λατέρνες, κηλιδοκαθαρισταί, ὀδοντοῖατροί τοῦ κάρρου, μανάβηδες, διαλαληταί, ἀχθοφόροι, κρότοι ἀμαξῶν, σφυρίγματα τοῦ τράμ, ὄλαι αἱ ἀπόχρώσεις τῆς τύρβης καὶ τῆς παραζάλης, ἀποτελοῦν δαιμονιώδη συναυλίαν.

Καὶ ὅμως ὁ ἀπὸ καρέκλας ρήτωρ, φιλικατοῦς καὶ αὐτὸς ὁ

— Σ. Γ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ —

φουκαρᾶς τοῦ θείου λόγου, ἐξακολουθεῖ κοπανίζων ῥητὰ ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἀγωνιζόμενος, μὲ παροιμίας τοῦ Σολομῶντος καὶ «προφητειῶν τὸ ἀνάγνωσμα», νὰ σώσῃ τὰ ἀλαλάζοντα ἐκεῖνα πλήθη ἀπὸ ... τὴν ὁδὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ, ἐξηγῶν ὁ ἀθεόφοβος καὶ ἀναλύων ὅλα τὰ μεταφυσικὰ μυστήρια τῆς ἐνανθρωπήσεως, τῆς μετουσιώσεως, τοῦ τρισυποστάτου, τῆς ἀποκαλύψεως, τῆς δευτέρας παρουσίας ! ...

Ἄλλ' ὁ κόσμος τραβάει στὴ δουλειά του. Τὸν συνείθισε. Δὲν τὸν προσέχει πλέον. Ὁ ρήτωρ ὅμως, ἀκούραστος καὶ ἀνεξάντλητος, κυττάζει καὶ αὐτὸς τῇ ἑδική του. Καὶ ῥητορεύει μὲ τόσῃ κατάνυξιν καὶ σοβαρότητι ὡς νὰ ἀποτείνεται τοῦλάχιστον πρὸς τὰ μέλη τῆς ἑκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου !!

"Αλλοτε, κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ῥητορικῆς του ἀνὰ τὰς τριόδους ἐξελίξεως, ἐσχημάτιζε εὐκολώτερον τὸ θεοσεβὲς καὶ ἐμβρόντητον ἀκροατήριόν του. Συνεκίνει, ἐξέπληττε καὶ ἀπέσπα τὰ δάκρυα, τὴν μετάνοιαν καὶ ... τῆς πεντάρες τῶν αὐτοσχεδίων ἀκροατῶν. Ἠδύνατο δὲ καὶ αὐτὸς κάποτε, ὁ ταλαίπωρος, μετὰ τὸ περὶ νηστείας καὶ ἐγκαρτερήσεως θεῖον κήρυγμα τῆς ἡμέρας, νὰ ῥοκανίζῃ τὸ βράδυ εἰς κανὲν ἐστιατόριον τῆς Ὀμονοίας κοττολέταν τινὰ ἢ μπιφτέκιον. Ἄλλὰ τώρα φεῦ! ὁ κύκλος τῶν ἀκροατῶν σχηματίζει γύρω του ... κενὸν ἀπελπιστικόν! Οἱ πελάται εἶνε ἀραιοὶ καὶ ἀπόθυμοι. Δὲν προσέρχονται εἰς τὴν εὐθηρὴν ἄλλως τε διδασκαλίαν τοῦ θεοῦ λόγου. Εἶνε ὡς τὸ ἀπολωλότα πρόβατα. Ἐργάται τοῦ Σατανᾶ, διὰ τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Οἱ θεοκατάρτοι!! Περνοῦν, χαμογελοῦν, μορφάζουν, βωμολοχοῦν, ἐκσφενδονίζου καμμίαν βάνουσον εὐφυολογίαν καὶ φεύγου ἀσύδοτοι!! «Οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἀπειθοῦντες τοῖς λόγοις καὶ ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Θεανθρώπου!... Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα ...»

Τοῦ κάκου ὅμως! Οὔτε ἡ ὥρα ἔρχεται οὔτε ... οἱ ἀκροαταὶ προσέρχονται.

Μόνον ἐσχάτως — ἐνθυμοῦμαι — τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς ἀποκριᾶς εἶχε κατορθώσει ἀγορεύων ἕξωθι τοῦ Ταχυδρομείου νὰ προσελκύσῃ ὅλως ἀπροσδοκῆτως πολύοχλον καὶ πυκνὸν ἀκροατήριον. Τί συνέβαινε; Τὸ πλῆθος, διψῶν ἀπὸ θεάματα, ἔτρεχεν ὅλον ἐκ περιεργείας, ἐκ προσδοκίας, ἐκ παρεξηγήσεως, ἐκ μιμησεως, ὁ εἰς ἀκολουθῶν τὸν ἄλλον, καὶ συνεπυκνοῦτο γύρω του. Ἄλλο θεάμα ἀποκριάτικον ἐκεῖ που πλησίον δὲν ὑπῆρχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ νὰ περισπάσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν εὐλάβειαν τοῦ κόσμου. Οὔτε Φασουλῆς οὔτε ῥόπαλα οὔτε γαϊτανάκι. Ὁ ῥήτωρ ἐνθουσιάσθη. Ἐτέντωσε τὸν λάρυγγα καὶ τὴν φωνὴν καὶ ἐδιπλασίασε τὰς χειρονομίας καὶ τὰ ῥητορικὰ σχήματα. Ἡ συναίσθησις, ἡ κατάνυξις, ἡ ψυχικὴ συντριβὴ τοῦ ἀκροατηρίου ἦτο βεβιαία ...

Ἐξαφνα ὅμως, ἐξ ἀπροόπτου, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ Αἰόλου βόμβος ὑπόκωφος κατ' ἀρχάς, ἀλαλαγμὸς φρενητιώδης μετ' ὀλίγον, διέσχισε τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἐν μέσῳ δαιμονιῶντος πλῆθους διήρχετο θριαμβευτικῶς ἐπὶ κάρρου ὁ Καρνάβαλος — ὁ πολὺς Θεοδοσίου, διασπείρων εὐθυμίαν, γέλια, χαρὰν, τρέλαν.

Ὁ ῥήτωρ ὠχρίασεν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ γαυριῶντος ἀντιζήλου. Συναρπάχθη τὸν κίνδυνον. Ἐκοκάλωσεν!

Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ ἀκροατήριόν του ἠλεκτρισθὲν ἠυτομόλησε πρὸς τὸν ἐπίφθονον ἐχθρὸν ἀλαλάζον καὶ ἀφῆκε τὸν ῥήτορα ἐν-

νὸν ἐπὶ τοῦ βάρθρου του, μαρμαρωμένον, ὡτὰν ἀγαλμα θλιθερὸν τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀπελπισίας !!

«Οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἐγκαταλιμπάνοντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ ἀκολουθοῦντες τὰς μαγανείας τοῦ Διαβόλου!... Ἐπανεέλθετε, ἀδελφοί, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Σωτηρίας!...»

Ἄλλὰ ποῦ! Ποιὸς νὰ ξαναγυρίσῃ πλέον! Ὁ Διάβολος, μα-

σκαρευμένον εἰς Καρνάβαλον, εἶχε παρασύρει ὀπισθεν τοῦ ἄρματός του ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς!...

Τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο, τὸ πλήρες κρεωφαγίας καὶ κρασοκατανύξεως, διῆλθε φεῦ! ὁ πτωχὸς ἱεροκῆρυξ ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ!...

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ

⊙ Μένανδρος εἶπε : — Θεώρει τὸν βίον ὡς ταξείδιον καὶ τὸν κόσμον τοῦτον ὡς πανήγυριν, ἐν τῇ ὁποίᾳ συμφύρονται ἀναμῆξ λαός, ἀγορά, κλέπται, παίγνια καὶ διασκεδάσεις.